

Lennart H Lindberg

1911-1979

Läs mera om [Lennart H Lindberg](#).

Lennart H Lindberg i guiden *Konst i Sala kommun*:

[Klövervägen – Hyttgatan, staket](#)
[Johannisbäck, Ofullbordade skulpturer](#)

[Metso, Norrängsgatan 2, Viking](#)

[Mikaelsgården, Harpolekaren](#)

[Mikaelsgården, Odlaren](#)

[Sala Sparbank, väggskulptur](#)

[Vasagatan 17, räcke](#)

[Åkraområdet, Hästar](#)

Vasagatan 17, räcke

- Konstnär** Lennart H Lindberg (1911-1979)
- År** 1967, uppställd i Sala 2017
- Teknik** Räcke i svartlackerat järnsmede, 790 x 105, 135 x 105 cm
- Placering** Vasagatan 17

Räcket beställdes 1967 av Statens konstråd för placering vid postens huvudkontor i Linköping. 1985 gjordes en ombyggnad och räcket "försvann".

Efter gediget detektivarbete av sonen Colbjörn Lindberg och Gregor Wroblewsky, Sala Konstförening, kunde räcket återföras till Sala och sättas upp utanför Aguelimuseet 2017.

Den mindre räcketdelen förhandsvisades på Ångbageriet av Avlidna Salakonstnärers Sällskap i november 2016.

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015: Det här har jag ett speciellt minne av. Pappa hade lämnat in ett förslag till ett räcke som skulle placeras på Posten i Linköping. Vi sitter i pappas ateljé. Det ringer i telefonen. De presenterade sig och sa att de var från Statens konstråd och ville prata ekonomi. Pappa satte sig och tänkte 'Nu har jag begärt för mycket pengar'. Men det var precis tvärs om: De la till ett antal 1000-lappar! Det här var pappa i ett nötskal: Han var dålig affärsman och hade svårt att ta betalt för sin konst. Det är en egenskap som tyvärr både jag och min syster har ärvt.

Jag ringer till Linköping inför utställningen på Täljstenen 2011 eftersom jag ville fotografier av räcket. Men den fanns inte kvar. Posten var nedlagd och ingen visste vart den tagit vägen. Jag ringde till Statens Kulturråd som har en stor lagerlokal där en mängd offentlig konst står och samlar damm. De skulle undersöka saken men hörde aldrig av sig, så jag vet inte vad som har hänt med räcket. Det är oförsämrat mot både levande och döda konstnärer att i ett lager ha så mycket konst som aldrig visas. Skulle jag vinna en stor summa pengar skulle jag köpa tillbaka räcket!

Sala-konstnär smyckar posthuset i Linköping

SALA-KONSTNÄREN

Lennart H. Lindberg har fått i uppdrag av Statens Konstråd att för utsmyckningen av det nya posthuset i Linköping utföra tvänne järnräcken, vilka är avsedda att placeras utanför huvudentrén till byggnaden. På bilden ovan Lindbergs skiss, som ligger till grund för konstverket och där vare sig Linköpings blodbad eller postlånans med hornet saknas, om man ger sig tid att studera förslaget. De båda räckena är 7,40 respektive 2,40 långa och figurerna skärs i 5 å 6 mm. tjock plåt. De kommer att placeras mellan skiljeplaner och förses med grön

nitsockel. Placeringen av dem — de kommer att fungera som skydd ut mot gatan och samtidigt delgeende postkunderna — gör att de får en mycket fin kontakt med allmänheten.

Ett av de båda järnräcken, som nu pryder entrén till nya posthuset i Linköping och som framställts av salakonstrnären Lennart H. Lindberg.

S. A. 1/12/67

Salakonstrnär har smyckat nya posten i Linköping

Vid invigningen av nya posthuset i Linköping idag deltar som inbjuden konstrnären Lennart H. Lindberg, Sala, som raft ett av utsmykningsuppgifterna till denna byggnad.

Det rör sig om två svetsade järnräcken, som är placerade i anslutning till entrén och som skall fylla både en praktisk och estetisk funktion. Lennart H. Lindberg har haft Statens Konstråds uppdrag att utföra detta arbete och har som formell inspirationskälla haft både historiska och moderna utgångspunkter. Sålunda antyds både det berömda blodbadet och en kulturell modern företeelse som stadsterverksamheten.

Corren (Östgöta Correspondenten) 2016-09-14:

Han vill flytta staketet till Sala

Foto från 1976.

LINKÖPING. Fantastiskt! Otroligt! Så roligt! ropar Gregor Wroblewski när han får höra att gamla postens staket finns kvar. Det var han som efterlyste det försvunna konstverket.

– Nu måste jag genast undersöka vad som kan göras! säger Gregor Wroblewski.

Han är jublande glad över att staketet finns kvar.

Hemstaden

Det står i ett förråd på Vallaområdet, och det har det gjort de senaste 30 åren.

– Jag trodde att det skulle ta mycket längre tid att hitta det, om det ens skulle vara möjligt, säger Gregor Wroblewski som är aktiv i Sala konstförening.

– Det här är ju helt fantastiskt!

Han skulle allra helst vilja se att staketet kunde föras till Sala som var konstnärens hemstad.

– Ja, det vore ju roligt om det kunde sättas upp någonstans så att folk kan få se det, säger han. Men jag måste ta upp det med Sala kommun först, med Aguelimuseet och föreningarna i Sala.

– Och så måste jag ju prata med mannen som har tagit hand om staketet! Och med ägaren till staketet, det måste ju fortfarande vara Statens konstråd.

Posten ratade

Det här räcket, eller staketet, tillverkades av Lennart H Lindberg efter att Statens konstråd beställt det till postens huvudkontor i Linköping. Det sattes upp 1967. 1985 gjordes postens fasad om helt och hållet och staketet togs bort.

– Posten ville inte ha det 1985 när de byggde om, berättar byggnadsantikvarien Johan Högquist. Det fanns en tanke att skrota räcket då, men vi hade plats i förrådet på Vallaområdet. Så vi tog emot det. Och här har det stått, sedan dess.

"Jättefint"

Statens konstråd beställde 1 526 konstverk till byggnader med statlig verksamhet genom åren, verk som har satts upp på universitet, ambassader, polisstationer och fängelser. Många av de här myndigheterna har slagits samman, försvunnit eller förändrats, och Statens konstråd gjorde 2008 en inventering av alla de beställda konstverken. En del fanns kvar. Andra, som räcket utanför posten, hade försvunnit.

– Det hade det ju inte alls, säger Johan Högquist. Det stod här hela tiden. Jag tycker att det är jättefint och jag skulle vara glad om det kommer upp någonstans.

Jobbade som svetsare

Konstnären Lennart H Lindberg började sin karriär som svetsare på Sala Maskinfabrik under 1930- och 40-talen. Han drabbades av psoriasis och fick rådet att byta yrke. Lindberg studerade på Lena Börjessons Skulpturskola i Stockholm och sedan på Konstfack. Han avled 1979, 68 år gammal.

Susanne Hasselqvist

Konstverk skapat av Salakonstnären Lennart H Lindberg var "borta" i 30 år

GLADA. Gregor Wroblewski och Colbjörn Lindberg hoppas att ett 49 år gammalt järnräcke kan återföras till Sala.

Foto: Mikael Stenkvist

Mer om Lennart H Lindberg

Han var född och uppväxt i Heby med två bröder.

Som ung arbetade Lennart Lindberg på tegelbruket. Under 1940-talet arbetade han som svetsare på Sala Maskinfabrik.

Han gifte sig med Gun och fick två barn, dottern Christina och sonen Colbjörn.

På 1960-talet flyttade familjen till den nedlagda skolan i Johannisbäck, Sala.

Sin konstnärliga utbildning skaffade han sig bland annat på Lena Börjessons skulpturskola och på Konstfack.

Han tonsatte Ferlin och skrev under några år på 1970-talet dagsvers i SA.

Lennart H Lindberg avled 1979.

De vill få tillbaka stort smidesräcke till Sala

SR 2016-09-30

Det består av två räcken, sju respektive två meter långa

Salakonstnären Lennart H Lindberg fick i slutet av 60-talet ett utsmykningsuppdrag till det nya posthuset i Linköping. För några år sedan upptäckte sonen Colbjörn Lindberg att det långa smidesräcket var borta. Nu har dock historien fått ett lyckligt slut.

SALA. Det var i samband med att Colbjörn Lindberg förberedde en minnesutställning över sin far Lennart H Lindberg för fem år sedan som det uppdagades att järnräcket var "borta" i Linköping.

- Jag tänkte ha med färskbilder av järnräcket till minnesutställningen. Jag ringde till Linköping men Posten

var inte kvar där. Jag ringde sedan till Statens konstråd men gick bet även där så jag lade ner det, säger Colbjörn Lindberg.

Statens konstråd hade vid en inventering tidigare registrerat konstverket som försvunnet. För ett halvår sedan nämnde Colbjörn Lindberg det försvunna räcket för Gregor Wroblewski, som sitter i Sala konstförenings styrelse. Gregor Wroblewski började genast jakten på det försvunna järnräcket.

- Jag testade först med vänner i Linköping. Men det hände inget och då tog jag kontakt med lokaltidningen i Linköping, Corren.

Ett par veckor senare fick han napp.

- Ja, tidningen ringde och meddelade mig att de hade fått tips om var räcket fanns. Jag trodde inte att det skulle gå så fort, det kändes fantastiskt, säger Wroblewski.

- Han var verkligen sprudlande när han ringde och berättade det för mig, säger Colbjörn Lindberg och ler.

I samband med att Posten i Linköping byggdes om 1985 så togs räcket bort. Det har sedan dess förvarats utomhus på friluftsmuseet i Gamla Linköping. Järnräcket är helt men har rostat.

Gregor Wroblewski vill nu att järnräcket kommer tillbaka till Sala.

- Det behöver inte ha någon funktion som statket, det skulle kunna fungera enbart som dekoration, säger Gregor Wroblewski.

Statens konstråd har meddelat att de inte längre gör något anspråk på järnräcket.

- Vi har bland annat kollat upp ägarförhållanden och är också positiva till om räcket kan komma till glädje. Det vore trevligt om det kunde komma till Sala där Lennart H Lindberg är en välkänd konstnär, säger Lars-Ove Östensson, konsthallchef på Linköpings kommun.

Det ska dock först tas ett beslut, om att räcket kan överlämnas, på ett möte med kultur och fritidsnämnden i

Linköping den 13 oktober.

- Jag vet att det finns intresse att få tillbaka konstverket till Sala. Jag hoppas att någon stiger fram och vill vara mottagare, säger Gregor Wroblewski.

En plats för det en meter höga räcket - som består av två delar, 7,3 respektive 2,3 meter långa - som både Gregor Wroblewski och Colbjörn Lindberg kan tänka sig är vid Sala silvergruva.

- För mig skulle det vara som minnenas afton om det kom tillbaka till Sala, säger Colbjörn Lindberg.

Kanske kommer det nästa år tillbaka till Sala, 50 år efter att det tillverkades i samma stad.

MIKAEL STENKVIST

Corren.se 2016-10-03:

Försvunna staketet på väg hem

07:30 | 16-10-03

LINKÖPING Minns ni postens gamla staket från Kungsgatan? Det som var försvunnet, men som fanns kvar i ett förråd på Valla-området? Nu väntas beslut om att ta räcket tillbaka "hem", till Sala.

Det var Lennart H Lindberg som fick uppdraget att tillverka ett smidesräcke eller **staket till det nya posthuset i Linköping** för 50 år sedan. För 30 år sedan togs det bort när fastigheten byggdes om.

För några år sedan skulle Colbjörn Lindberg, konstnärens son, ordna en minnesutställning i Sala över sin far, och tänkte ha några fina bilder av räcket på utställningen. Han ringde till posten i Linköping men den fanns ju inte kvar.

Han ringde till Statens konstråd som en gång beställde räcket och alltså fortfarande borde äga det, men där hade man redan konstaterat att räcket var försvunnet.

Colbjörn Lindberg tvingades lägga ner sökandet. Men lite senare nämnde han räcket för **Gregor Wroblewski i Sala konstförening**. Gregor vände sig till Corren och bad om hjälp.

Och **Correns läsare visste svaret**. Flera stycken kände till att räcket stod i ett utomhusförråd i Valla, fortfarande i två delar, 7,3 och 2,3 meter långa. Lite rostiga, men hela.

Sprudlande glad kunde Gregor Wroblewski meddela Colbjörn Lindberg att räcket fanns kvar, och nu vill de att det kommer tillbaka till Sala.

Statens konstråd gör inte längre något anspråk på räcket. Lars-Ove Östensson, konsthallschef på Linköpings kommun, tycker att det vore trevligt om det kan komma till Sala där Lindberg är en välkänd konstnär.

Kultur- och fritidsnämnden i Linköping ska 13 oktober behandla frågan om att donera räcket till Sala. Sala silvergruva AB:s styrelse behandlar 4 oktober frågan om mottagande av donationen.

Susanne Hasselqvist

Fakta

Offentlig konst Lennart H Lindberg

Statens konstråd har beställt 1 526 konstverk genom åren.

Verken har satts upp på universitet, ambassader, polisstationer och fängelser.

Många statliga verksamheter har försvunnit eller förändrats och därför gjorde Statens konstråd 2008 en inventering av vartenda beställt konstverk.

I inventeringen registrerades smidesräcket som försvunnet.

Föddes i Heby 1911.

Arbetade på tegelbruk som ung och som svetsare på Sala Maskinfabrik.

Han utbildade sig till konstnär på Lena Börjessons skulpturskola och på Konstfack.

Han gifte sig med Gun och fick två barn, Christina och Colbjörn.

På 1960-talet flyttade familjen till Sala. Avled 1979.

Kommunen bör ta emot Lindbergs konstverk

KULTUR. Lennart H Lindberg var en betydelsefull konstnär inte bara i Sala utan också långt utanför Salas gränser. Det känns därför väldigt bra att ett av hans fina konstverk, de två staketerna som nu finns i Linköping, kan återbördas till Lindbergs hemkommun Sala.

Vi anser att Sala kommun ska ta emot de två järnstaketerna och ta ett kommunalt ansvar för dessa. Placera dem gärna intill Lillån vid kvarteret Täljstenen eller på annan plats i staden där alla kan ta del av Lindbergs konstverk.

Kulturen är en viktig del i folks vardag och inte minst för att påminna oss om allt det vackra som har skapats. Den socialdemokratiska gruppen i kommunstyrelsen har nu lagt fram ett förslag att Sala kommun tar emot och blir ansvarig för Lindbergs konstverk, de två staketerna.

ULRIKA SPÅREBO(S),
Oppositionsråd

KRISTINA NYBERG(S),
oppositionsledare, Kultur och fritidsnämnden

SA
2016-10-12

Corren.se 2016-11-02:

Här har staketet stått de senaste 30 åren. | Bild: Susanne Hasselqvist

På konstutställningar brukar det ofta sägas "se men inte röra", säger Colbjörn, men med pappas grejer var det tvärtom. "Rör vad du vill men tappa det inte på tårna", brukade han säga. | Bild: Susanne Hasselqvist

Staketet på väg tillbaka. Colbjörn Lindberg och Mats Nolemo lastar in bitarna av det gamla posträcket. | Bild: Susanne Hasselqvist

Colbjörn Lindberg och Mats Nolemo bär in flera hundra kilo staket i släpvagnen. | Bild: Susanne Hasselqvist

- Jag var helt säker på att räcket var borta för alltid, säger Colbjörn Lindberg. | Bild: Susanne Hasselqvist

Här sågas staketet sönder och förs till Sala.

Posträcket räddat från glömskan

LINKÖPING Han var med när pappa Lennart Lindberg svetsade räcket, det som skulle sättas upp vid posten i Linköping. Nu har han fått hämta hem det igen. I går reste poststaketet tillbaka till Sala igen.

– Det känns helt fantastiskt, säger Colbjörn Lindberg, framför allt med tanke på att jag trodde att det var borta för alltid.

Staketet beställdes av Statens konstråd på 1960-talet. Det skulle pryda ingången till stora posten vid Kungsgatan i Linköping.

– Jag kommer ihåg när pappa gjorde det, säger Colbjörn. Vi bodde i en gammal skola, där jag förresten bor nu med min fru, men pappa använde en smidesverkstad nere i stan. Han behövde hjälp med jobbet, det kan slå sig annars när man svetsar så där.

Lennart H Lindberg var svetsare på Sala Maskinfabrik men sadlade om och utbildade sig till konstnär i 40-årsåldern. Han gjorde föremål i olika format och använde ofta sina gamla svetskunskaper till stora verk för offentliga miljöer.

– På konstutställningar brukar det ofta sägas "se men inte röra", säger Colbjörn, men med pappas grejer var det tvärtom. "Rör vad du vill men tappa det inte på tårna", brukade han säga.

Lennart Lindberg föddes 1911. Colbjörn skulle göra en samlingsutställning inför 100-årsminnet av pappas födelsedag när han insåg att staketet var borta.

– Jag började leta, men ingen kunde svara på var det fanns. Så jag förstod att det måste vara borta.

Han berättade så småningom om denna sorgliga upptäckt för en god vän, Gregor Wroblewski i Sala konstförening.

– Han är mycket mer envis än jag och älskar att leta efter saker. Så han vände sig till Corren och bad om hjälp.

Sedan gick det snabbt. Det fanns flera läsare som hade koll på att räcket faktiskt fanns kvar och byggnadsantikvarien Johan Högquist visste precis.

– Posten ville inte ha det 1985, när de byggde om. Det fanns en tanke att skrota räcket då, men det ville vi inte och vi hade plats. Och här, i förrådet i Valla, har det stått sedan dess.

Han röjde fram det ur gräs och snår. Det visade sig snart att ingen egentligen längre gjorde ägaranspråk på verket. Posten är borta, kommunen har aldrig varit ägare. Två bitar staket, sju meter respektive två meter, många hundra kilo järn, kan därmed få återgå till konstnärens hemstad.

Den långa delen måste klippas isär för transporten men ska svetsas ihop igen.

– Tvåmetersbiten ska lånas ut till "Döda konstnärers sällskap" i Sala, berättar Mats Nolemo som hjälper till med hämtningen.

– Resten kommer att sättas upp någonstans i kommunen, säger Colbjörn, men allra först ska det tillbaka hem.

Sala Allenada 2016-11-11:

Colbjörn Lindberg fraktade sin fars stora konstverk tillbaka till Sala: "Det är lite omtumlande"

Nu har historien med det försvunna smidesräcket av Salakonstnären Lennart H Lindberg fått ett lyckligt slut. Konstverket som gjordes till det nya posthuset i Linköping 1967, men togs bort 1985, har nu kommit tillbaka till Sala.

Salakonstnären Lennart H Lindberg fick i slutet av 60-talet ett utsmyckningsuppdrag till det nya posthuset i Linköping. För några år sedan upptäckte sonen Colbjörn Lindberg att smidesräcket i två delar var borta.

Gregor Wroblewski i Sala konstförening hörde talas om det saknade smidesräcket och han började då undersöka saken och gjorde en efterlysning i lokaltidningen [Östgöta korrespondenten](#). Det kom då fram att räcket togs bort i samband med att Posten i Linköping byggdes om 1985. Det har sedan dess förvarats utomhus på friluftsmuseet i Gamla Linköping.

Nu har det ett meter höga räcket, som består av två delar, 7,3 respektive 2,3 meter överlämnats till Sala konstförening.

Colbjörn Lindberg vid smidesräcket som hans far gjorde till Posten i Linköping 1967.

Colbjörn Lindberg var häromdagen till Linköping och fraktade hem räcket. Han känner sig nöjd nu och det väckte också en del känslor att få hem räcket.

Den mindre delen av smidesräcket kan nu betraktas för allmänheten. Det är föreningen Avlidna Salakonstnärers sällskap som visar upp det inne på Ångbageriet fram till den sista november.

Vad som kommer att hända sedan med smidesräcket är ännu oklart.

Mikael Stenkvist

Utprovning den 16 februari 2017 av räcket's placering med bl.a. stadsträdgårdmästaren Kristin Hedman och Colbjörn Lindberg. Foto Göran Söderberg.

Gregor Wroblewski, ledamot av styrelsen för Sala Konstförening – Aguélímuseet, 24 april 2017:

För ett halvår sedan hade vi kontakt ang. det gamla smidesräcket från huvudpostkontoret i Linköping. Räcket skapat av skulptören Lennart H. Lindberg i Sala 1967.

Konstverket kommer att installeras och invigas vid Aguélímuseet i Sala den 24 maj som en punkt under Minnesåret 2017. 24 maj är Ivan Aguélis födelsedag vilket firas i Sala med en speciell födelsedagsfest där placering och invigning av Lindbergs smidesräcke är en programpunkt.

Tack till Statens konstråd och Linköpings kommun som skänkt smidesräcket till Sala. Tack till Corren i Linköping som hittade räcket. Och tack till Sala kommun som ville ta emot gåvan från Linköping.

Ett speciellt tack till Colbjörn Lindberg och Göran Söderberg som på plats i Sala skött allt det praktiska kring renovering och installation av konstverket.

14-15 maj 2017. Foto Gregor Wroblewski:

Sala Allehanda Onsdag 17 maj 2017

17

Gamla smidesracket nu på sin nya plats

Sedan i måndags förmiddag pryder ett svartmålat långt smidesracket, i två sektioner, entrén till kulturkvarteret Täljstenen. Det är Salakonstnären Lennarts H Lindbergs konstverk från 1967 som är redo att invigas.

SALA SA har i flera artiklar berättat om Lennart H Lindbergs smidesracket som tillverkades 1967 för att pryda entrén till nya posthuset i Linköping. Men när Posten lämnade lokalerna 1985 togs racket bort.

I samband med att Colbjörn Lindberg år 2011 förberedde en minnesutställning över sin far Lennart H Lindberg upptäckte han att smidesracket vid det gamla posthuset var borta. Han ville nämligen ha lite färiska bilder på smidesracket till utställningen.

Colbjörn Lindberg vid smidesracket som hans far gjorde till Posten i Linköping 1967. På bilden har han precis kommit hem efter att ha fraktat det rostiga racket från Linköping till Sala.

Det visade sig att Statens konstråd vid en inventering tidigare hade registrerat konstverket som försvunnet.

I fjol nämnde Colbjörn Lindberg om det försvunna smidesracket för Gregor Wroblevski, som sitter i Sala konstförening. Gregor Wroblevski gjorde då en efterlysning av smidesracket i lokaltidningen Corren.

Ett par veckor senare kom det fram att racket sedan 1985 hade förvarats utomhus på friluftsmuseet i Gamla Linköping.

Smidesracket var helt men hade rostat.

Så småningom skänktes smidesracket till Sala och

nu är det snart redo att åter invigas.

Det en meter höga racket – som består av två sektioner, 7,3 respektive 2,3 meter långa – har snyggats till. Rosten har tagits bort och racket har fått en svart färg.

På måndagsförmiddagen monterades den på plats på sin nya plats, vid entrén till kulturkvarteret Täljstenen utanför Aguelimuseet.

- Det ska nu bara fixeras i betong. Den 23 maj ska det vara helt klart, säger Gregor Wroblevski nöjt.

Den 24 maj, samma dag som "Minnesåret 2017 – hundra år efter Agueli" invigs, invigs smidesracket

av kommunstyrelsens ordförande Carola Gunnarsson (C).

24 maj är också Ivan Aguelis födelsedag.

Hur känns det nu när racket är på plats i samma stad som det en gång i tiden tillverkades?

- Det känns så roligt att vi lyckades ro det i hamn. Så ett stort tack till Statens konstråd, Linköpings kommun, som skänkte racket till Sala, och till Sala kommun, som tog emot det, säger Gregor Wroblevski.

Text & foto
Mikael Steankvist

0034 361 51
mikael.steankvist@brotmedia.se

Nu är smidesracket som konstnären Lennart H Lindberg skapade 1967 på sin nya plats, vid kulturkvarteret Täljstenen.

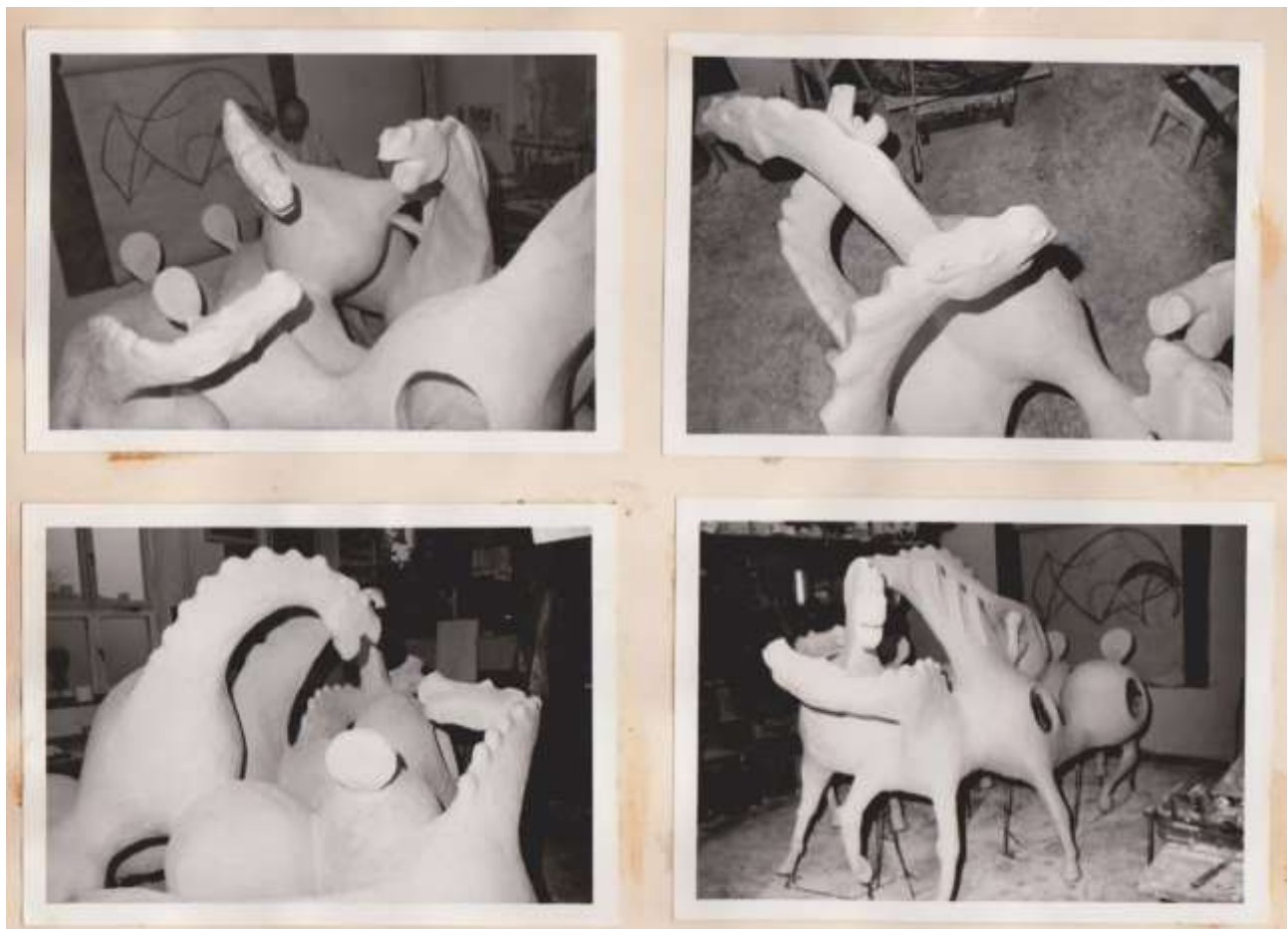

Åkraområdet, *Hästar*

- Konstnär* Lennart H Lindberg (1911-1979)
Titel *Hästarna*
År 1967
Teknik Lekskulptur i brons
Placering Mellan Strandvägen och Åragatan

SALA ALLEHANDA TIRSDAGEN D. 1 DECEMBER 1961.

Far och dotter skapar hemma för offentliga utsmyckningar

Konstnären Lennart H. Lindberg i Sala, som sedan ett par år har sin verksamhet förlagd till gamla skolan i Johannisbäck, har fått en arbetskamrat. Rekryterad t.o.m. ur den egna familjen. Han skulpterar och målar. Hon väver gobeläng. Var och en håller sig med eget ateljéutrymme i vardera änden av huset. Men givetvis existerar ett konstnärligt samband och samarbete till en viss gräns. Ja, så långt som teknikerna det tillåter.

CHRISTINA LINDBERG har suttit troget vid den här gobelängvävstolen sedan 1 mars i år. Nu har hon ett par dryga decimeter kvar, innan "Den vanliga visan" kan rullas upp till allmänt beskådande. Med spänning väntar hon på den stunden.

Han har den allmänna erfarenheten sedan många år. Han vet vad det vill säga att arbeta som fri konstnär. Hon står i början av en bana, som åtminstone stundtals kan vara svårframkomlig. Men hennes förutsättningar förefaller trots allt goda. Och till en del kan hon väl dra nytta av de erfarenheter som faderskapet fått kämpa sig till. Hon kan få goda råd och uppmuntran likaväl som nyttig kritik från honom och han känner säkert en tillfredsställelse av att

se sin dotter utvecklas och göra framsteg, en tillfredsställelse som i och för sig även måste innebära en stimulans för honom i det egna arbetet.

JUST NU SKULPTERAR Lennart H. Lindberg med en entusiasm och skaparglädje, som kanske aldrig tillförne. Christina (21) väver gobeläng och kommer under loppet av årets sista månad att kunna se sitt första stora arbete förverkligat. Vad som för närvarande skapas i den linbergska hemmiljön är avsett för den offentliga miljön. Christinas gobeläng skall pryda Tärna folkhögskola och pappa Lennart ägnar sig helt åt ett uppdrag från Stiftelsen Salabostäder. Det är ett utkast till en lekaskulptur, avsedd — om den finner nåd inför beställarna — att placeras mitt uppe i bostadsområdet på Akra.

LENNART LINDBERGS skulptur och smiden är redan välkända. Detta uppdrag för en funktionell skulptur i hemstaden — han har fått fria händer att utforma sitt förslag — har tveksutan betytt mycket för honom. I gips har han modellerat en flock lekfulla och ystra hästar stadda i kraftfull rörelse framåt. Hästar är ju så anatomiskt konstruerade att de i och för sig inbjuder till avbildning. Men för att få denna djurgrupp även funktionsduglig som en lek- och klätterskulptur för barn har konstnären förenklat och kanske lagt till också på sina håll så att en pedantisk betraktare måhända finner anledning anmärka på att benantalet inte motsvarar det, som Vår Herre utrustat motsvarande antal hästar med. Men varför ta hänsyn till pedanteri. Tår finns vackra

SKULPTÖREN Lennart H. Lindberg med ett förslag i gips till lekskulptur på Åkra. Den föreställer en flock hästar i rörelse.

och kraftfulla, fullt skönjbara hästformer: både huvuden, länder och ben och flocken ger verkligen ett starkt intryck av rörelse, som måste verka inspirerande inte minst på den ungdomliga kategori människor, som skall använda sig av den i första hand för sina lekar. Men gruppen förefaller också kunna upplevas estetiskt berikande av vilken annan betraktare, som kommer i dess närhet.

Om skulpturen faller i beställarens smak har Lindberg tänkt sig den gjuten i brons i en skala som är fyra gånger den som gipsförslaget är utarbetat i. I så fall har han åtminstone ett års arbete framför sig, innan hästflocken är på plats.

MEN PAPPA LENNART har också ett öga för sin dotter och hennes arbete vid vävstolen i rummet intill. Inte så att han gör sken av att vara expert på vävningen. Tvärtom Christina har fått sin utbildning i vävning.

Men med påtagligt intresse följer han hennes förhållanden och ger henne den uppmuntran och det stöd han kan.

Bildväverskor finns det inte så gott om. Det är en svår och säkert många gånger tålmodsprövande uppgift. Det har Christina redan fått känna på. Gobelängen till Tärna heter "Den vanliga visan" och i vackra färger berättar den fullt föreställande hur en yngling med strängaspel uppvaktar sin flicka, alltmedan solen lyser och fåglarna prunkar i vattenspegeln.

DEN HÄR GOBELÄNGEN har haft sin avgörande betydelse för Christinas yrkesinriktning, kan man säga. Alltsedan mycket unga år har hon varit intresserad av att verka med sina händer. Något som under skoltiden bl.a. tog sig uttryck i fullföljande av vad man kallar pojkslöjd. Så lekte det henne i hägen att utbilda sig till arbetsterapeut o. hon genomgick Nyckelviksskolan på Lidingö, där hon fick den praktiska utbildningen för terapeutyrket. Hon fick syssla med skilda slag av tekniker; träslöjd, silversmide, teckning, målning, vävning.

MEN SÅ EN DAG kom pappa med en fråga, som innebar ett ställningstagande. Han hade skisserat ett förslag till gobeläng för Tärna folkhögskola. Men han hade ingen som kunde väva den åt sig. Han vände sig till sin dotter. Men avgörandet överlät han helt på henne. Efter en viss betänketid bestämde hon sig för att gripa sig verket an. Och därmed förflyktigades också planerna på terapeutyrket, åtminstone för en tid framöver.

Det blev en arbetsam och problemfylld tid. I första hand skulle hon bygga en vävstol. Ritade den själv, visserligen efter förebilder, men visste mycket väl hur hon ville ha den. Fick hjälp att bygga den. Och så sattes väven upp. Och i mars i år började hon vävningen. Just nu återstår någon decimeter, innan arbetet är avslutat. Hon väntar med spänning — liksom familjen i övrigt — på den stund, då gobelängen skall rullas upp ur vävstolen till allmänt beskådande.

NU ÄR CHRISTINA mycket engagerad i vävningen. Hon tänker fortsätta och har redan flera förslag färdiga, som utarbeta-

tats av pappa Lennart. Det rör sig om arbeten i olja, som han tidigare producerat, men så allt att döma bör lämpa sig utmärkt att överföra i textilt material.

Onekligen har mottagandet av denna gobeläng sin betydelse för hennes framtid, likaväl som skulpturgruppen har sin för

Lennart Lindberg. Båda satsar hårt för att vinna framgång och man unnar den åt dem båda.

Åke J.

7.5.66.

Det blåser kring "Hästar i grupp"

Tre insändare i dag går till rätta med drätselkammarens i Sala beslut att föreslå 40.000 kr av kommunala medel till en lekskulptur på Akra. Idéskissen till skulpturen, som dess skapare, salakonstnären Lennart H. Lindberg, kallar för "Hästar i grupp", har nyligen presenterats i text och bild. Avsikten är att utföra pjäsen i brons — ett hårdigt material för småttingarnas klättrande på hästarna — och att ställa upp den vid ett parkområde bland stiftelsens bostadshus. I färdigt skick skall skulpturen gå löst på icke mindre än 120.000 kr. Stadens bidrag utgör alltså en tredjedel, ett statligt lån täcker 68.000, medan stiftelsen själv tillskjuter återstoden, d. v. s. 12.000 kr., av för konstnärlig utsmyckning avsatta medel.

Redan när modellen presenterades i tidningen, märktes en viss reaktion hos läsekretsen. En och annan tyckte, att hästarna såg kufiska ut och utan att ge sig alltför långt ut på konstbedömandets gangfly må det väl vara tillåtet att konstatera, att pållarna inte precis motsvarar exteriörkraven på fullblod på Täby galoppbana. Det är emellertid inte smakfrågor dagens insändare tar upp utan kritiken sätts in på två från varandra skilda punkter. I det ena fallet ställs drätselkammarens generositet upp som motsats till bristerna inom åldrings- och sjukvård. I ett annat bidrag, signerat "En ilsken bakom järnridån", flamlar det pyrande missnöjet från Norrmalmsborna upp igen. Man tycker att pengarna ur stadens kassa fått en bättre användning, om de anslagits till en lekplats på Norrmalm, vars invånare ofta med fog haft anledning påpeka, att de bor på en stadsdel, som blivit bortglömd.

Den sistnämnda åsikten låter sig svårligen diskuteras. Samma argument kan naturligtvis andra bostadsområden komma med, som inte fått vare sig skulptur eller lekplats. Av större intresse är då kanske den kritik, som riktar sig mot anslaget som sådant och håller före, att pengarna borde ha gått till ett nytt ålderdomshem. I motiveringen påpekas av den i sjukvård tydligen bevandrade insändaren att en åldringssjuk, som skall skrivas ut från sjukvårdsinrättning ofta ställs inför en besvärlig, ja tragisk situation. Det är nog ingen tvekan om att vården av sjuka åldringar är en mörk punkt i välfärdssamhället och kanske ett av de mest angelägna områdena för det fortsatta, sociala reformarbetet änskönt det måhända inte ter sig så matnyttigt i en valrörelse. Den slutna sjukvården är dock väsentligen landstingets och icke primärkommunens sak.

Det är dessutom svårt att dela insändarens indignation över att DK vill lägga ned pengar på ett konstverk i ett bostadsområde, eftersom nu detta en gång i princip är kommunen obetaget. I varje fall kan man knappast ta upp diskussionen från utgångspunkten att åldringsvården gått miste om motsvarande belopp. I så fall måste man vid varje tidpunkt tillbaka-visa alla anslagsäskanden till annat än vårdändamål. Det kommer nämligen alltid att finnas mer behjärtansvärda ändamål i varje samhälle än att sätta upp lekskulpturer.

Sedan är det annan sak, om ögonblicket ur andra synpunkter är lämpligt valt för att bidra med så stor summa till utsmyckning av ett bostadsområde. Där kommer frågan om stadsfinanserna in. Stadsfullmäktige får ta på sitt ansvar, om man anser att stadskassan tål ett uttag just nu på 40.000 till en lekskulptur. Drätselkammaren anser att kassan tål åderlåtningen men beslutanderätten ligger hos stadsfullmäktige.

SA 1966-05-07

ORDET FRITT

RÖST FRÅN NORRMALM

Om jag fick bestämma, så inte blev det någon skulptur på Akraområdet. Om jag inte minns fel, anlades där flera fina lekplatser för barnen i fjol. Om Akraborna vill ha en skulptur, så kan dom kosta på sig en dylik själva. Nej, ta våra skattepengar och bygg oss en lekpark här ute på Norrmalm — om herrarna i DK vet, var den stadsdelen är belägen. Det finns mycket mer vi behöver här ute: stövlar, långa med stänkskydd t. ex.

En ilsken bakom järnridån

*

"Hästar i grupp" onyttig sak?

När jag fick se i Allehanda den lekskulptur, "Hästar i grupp", som skall få sin plats på Akraområdet, då fick jag nästan en chock. 120.000 för en så onyttig sak. 40.000 bidrar Sala stad med. Kunde inte dessa pengar bli en grund till ett nytt hem för gamla?

Jag har arbetat i många år i sjukvård och vi får se dagligen så tragiskt de gamla har det — ingenstans att ta vägen, när de skall skrivas ut. Många gamla har inga barn, som kan ta hand om dem. Lasarettets personal får många gånger tjänstgöra som åldringsvårdare. De gamla skall inte lida för att det blivit så upp- och nedvänt här i världen. Det låter så vackert att de gamla skall ha en tryggad ålderdom... Här bara ett exempel: en liten rar, blind tant skall skrivas ut. Hon har en trött, åldrig make, som skall ta hand om henne dag och natt med undantag för 2 tim. daglig hemhjälp. Hur skall en gammal människa bli frisk, när han eller hon hela tiden ligger och tänker: vart ska jag ta vägen och vem ska ta hand om mig, när jag kommer ut?

Sjukhuset måste vara ett aktivt medicinskt centrum och inte någon förvaringsanstalt. Hopas att de som styr i samhället skyndar på och bygger för de gamla. Det behöver inte vara så modernt, ty de gamla trivs bättre med litet mindre blanka golv och skurade koppartunnor.

Sjukvårdsbiträde.

*

Bortglömd rondell.

Det stod i "bladet" häromdagen att svenskarna sen urminnes tider äro obotligt avundsjuka, så det är så sant som det är tryckt. Sålunda äro även vi innevånare i husen runt rondellen Kålgårdsgatan-Ringgatan ärfylligt belastade av nämnda sjukdom och undra på det förresten. En anledning förefinnes alltid.

Närmaste orsaken i vårt fall är den att inte en enda enkel tulipan utplanteras på "rundeln" eller omgivande gräsbatter, då däremot hyresgästerna i "inre staden" undfägnas med blomster i tusental. Då vår avundsjuka alltså i denna sak är fullt berättigad ställer vi nu allt på en spets och förklarar härmed att om inte "skönhetsråden" (det finns väl sådana?) gör någonting åt detta område, som f. n. redan i torrt väder liknar ett delta, så kanske de flesta av oss liksom "mastgubben" flyttar och tar skatterna med oss.

Vi har hästköpet för 40.000 (stadens andel) på Akra i färskt minne. En tulipan kostar ej mer än hålen i hästgruppen.

Avundsjuka

Colbjörn Lindberg, 7 januari 2015: Det här är gipsförlagorna till hästarna på Åkra. På Konstfack hade han en kamrat som hette Sune Rehn som hjälpte andra konstnärer, bl.a. Eric Grate, att förstora sina konstverk. Det här är i Sunes ateljé i Hässelby när man håller på med uppförstoringen till skala 1:1. Här håller man på att såga ner den i bitar för att sända till gjuteriet.

Åkra på 1960-talet var barnrikeområdet. Pappa gick där och tittade och kunde konstatera att ungarna använde hästarna 'för här är det alldeles blankt'. Det finns förslag om att den skall flyttas till stadsparken, men jag tror att min pappa skulle vilja att den skulle stå kvar. Delvis för att det skulle vara konstnärlig utsmyckning vid nybyggnation, 1 % av byggkostnaden, d.v.s. den 'tillhör hyreshusen på Åkra', dels också för det fanns hästar på Åkra gård som låg där före hyreshusen.

MÅNDAGEN DEN 17 JULI 1967 *V-T* 11

Lekskulptur i Sala för 100.000 kr

Lekskulpturen "Hästar" av Sala-konstnären Lennart Lindberg är placerad i kvarteret Stöten på Akra-området.

Lekskulpturen "Hästar" — om-
diskuterat konstverk i Sala — är
snart klar att tas i bruk av bar-
nen på Akra-området. Ännu fattas
dock uppbyggnaden kring den
lilla höjd där skulpturen är pla-
cerad, men man ser dock hur det
hela kommer att ta sig ut.

Skulpturen — som är gjord av
Sala-konstnären Lennart Lind-
berg — är av brons och vilar på
cementpelare under markytan.
Längden är 2,5 meter och höjden
1,90 meter. Hela skulpturen väger
1.300 kg. Kostnaden blir en bra
bit över 100.000 kr.

Det är alltså meningen att
skulpturen främst skall vara en
lekplats för barnen. Men utform-
ningen är sådan att den även
skall kunna avnjutas av skön-
hetstörstande vuxna Sala-bor.

Foto Bengt Kebbon.

| Lekskulpturen Hästarna av Salakonstnären Lennart H Lindberg på Åkraområdet.

SALAKONSTNÄR SKAPADE OFFENTLIG KONST I JÄRNSMIDE

Salakonstnären Lennart H. Lindberg skapade flera konstverk i järnsmide som återfinns på och i offentliga byggnader och platser i staden. Lindberg var från början svetsare på Sala Maskinfabrik men sadlade om och blev konstnär. År 1957 kunde Sala Sparbank inviga ett väggkonstverk som i samtida press omtalades som en "Dalamålning". Bronsfontänen Harpolekaren från 1959 vid församlingshemmet Mikaelsgården. Församlingshemmet ritades av Cyrillus Johansson 1958, i slutet av hans långa karriär, och uppfördes i tegel så som merparten av arkitektens verk. Fontänen är en gåva av Anders Diös som byggde huset och tillkom i anslutning till parkanläggningen från 1959. I församlingshemmets entréhall finns ännu ett konstverk av Lindberg och sannolikt är han också upphovsmannen bakom konsten som finns på fasaderna. I bostadsområdet Åkra står Lindbergs lekskulptur Hästarna, som han skapade 1967.

TORS DAGEN DEN 17 OKTOBER 1996

SALA ALLEHANDA

Under vinjetten Allemanskunst går SA på höstlig upptäcktsfärd bland den offentliga konsten, den som

finns runt omkring oss. Vi börjar med skulpturer och visar dem ur ibland litet ovanliga fotovinklar.

Först ut är en grubblande mansfigur och några skriande hästar i Sala.

Lekfullt gnäggande. Visst kan man höra hästarna gnägga på Åkraområdet ibland, visst är det väl så?

Gåtfull figur och klättervänlig konst

Utanför Mikaelsgården, intill Kristina kyrka, sitter näcken och vilar huvudet mot sin knutna näve. Vattensträngarna på hans harpa lyder honom inte. Den kvillrande, porlande melodin har övergått i dissonans.

Sörjer näcken den förlorade musiken? Är han en utstött, eller har han valt sin ensamhet?

Snart kommer vintern. Strängarna får vila helt, näcken likaså.

*

Egentligen är väl näcken inte den första gestalt man väntar sig utanför ett kyrkans församlingshem. Han är folktrons gåtfulla och farliga mansfigur, symbol

för det vilda och gäckande. Spelmannen, som lockar både kvinnan och man i fördärvet.

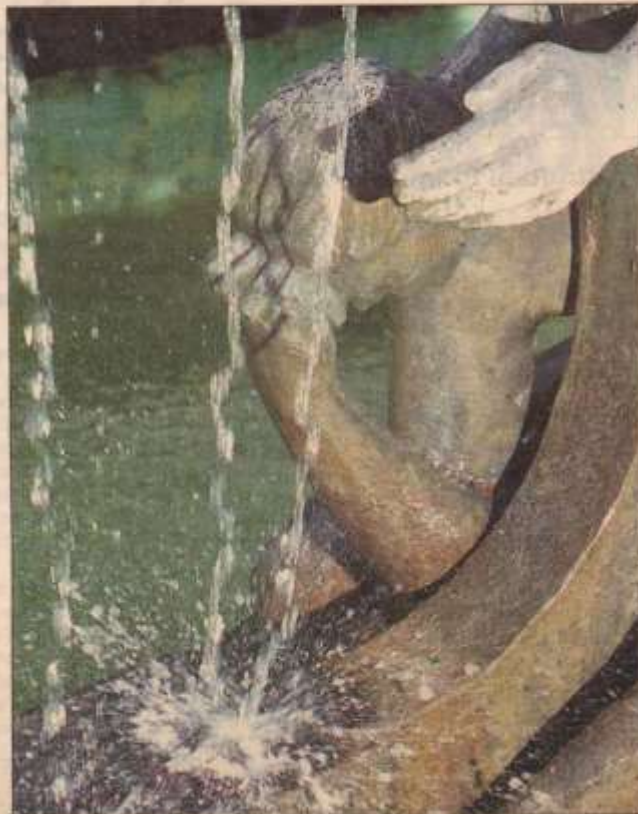
Lennart H. Lindbergs fontän

ALLEMANSKONST

Näcken var en gåva till Sala församling från byggmästaren Anders Djös, sedan Mikaelsgården byggts 1959.

Salakonsnären Lennart H. Lindberg började egentligen sin konstnärsbana inom måleriet. Så småningom tog skulpturena överhanden.

Lindberg arbetade på Sala maskinfabrik och var van vid

Grubblande näck. Inte är det Näckens polska som spelas upp utanför Mikaelsgården. Mer sorgesam än så är vattenmusiken.

FOTO: PER-ERIK HAGMAN

svetsen. Ofta byggde han sina järnsculpturer av skrot och gjorde dem till starkt förenklade form-skapelser, gärna med utgångspunkt från naturen men ingalunda realistiskt avbildade.

1970 hade Lennart H. Lindberg, som var bosatt i Johannisbäckes gamla skola, sin första renodlade skulpturutställning på Aguelimuseet. Han avled på 1980-talet.

*

Hästarna på Åkraområdet, en

fantasifull lekskulptur, är också Lennart H. Lindbergs verk. Fem hästar med drag av sagans drakar galopperar fram över gräsmattan, krämar sig och gnäggjar. Här och var finns runda öppningar alldeles lagom för barn, som gärna går i närkamp med skulpturer.

Hästarna är konst som tål att tas på och klättras på. Hittills har ett par generationer Åkrabarn hunnit göra det, sedan skulpturen kom på plats på 1960-talet. Fler lär det bli.

INGALILL FORSS NORBERG
0224 56169

Sala Allehanda 7 juli 1987. "Flanören" Anders Ljung raljerar under rubriken *En tur genom det konstnärliga Sala:*

Och Sala har faktiskt en riktig lekskulptur i Åkra-området. Men Lennart H Lindbergs framrusande hästar lockar inga barn. En liten blyg pojke står och gluttar bakom en hästhov. Resten av barnen föredrar lekredskapen i stadsparken.

Sala Sparbank, väggskulptur

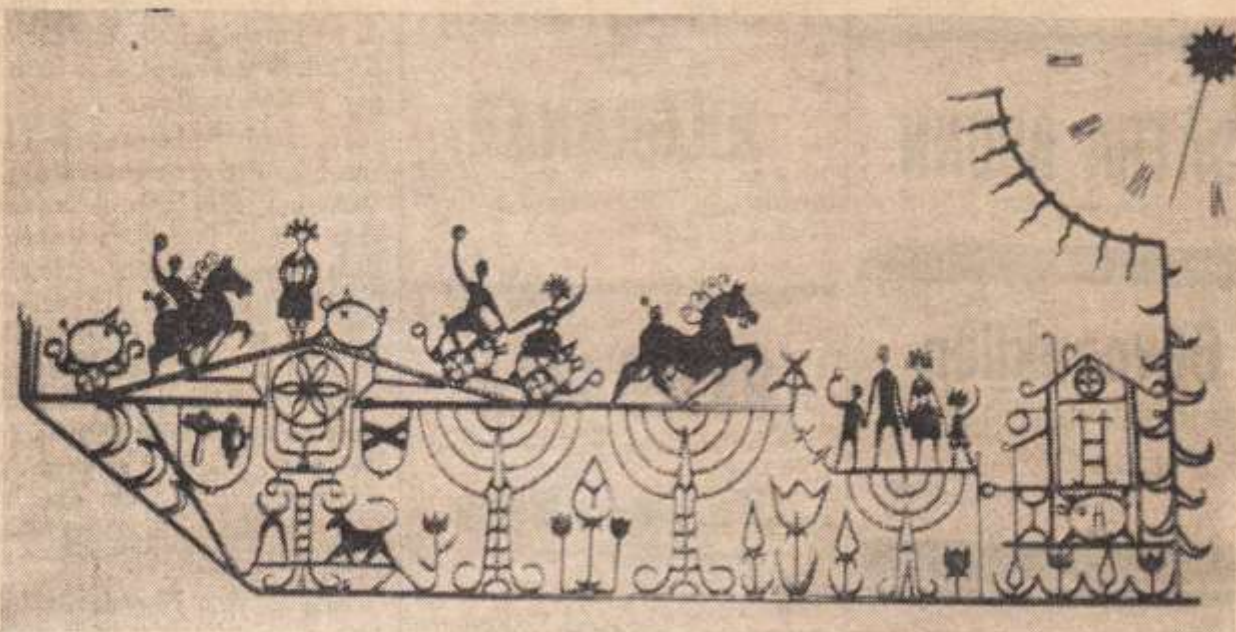

Konstnär	Lennart H Lindberg (1911-1979)
Titel	<i>En ung mans väg till ena pigo</i>
År	1957
Teknik	Väggrelief i lackerat järn, 95 x 218 cm.
Placering	Sala Sparbank, t.h. innanför entrén

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015:

Den här väggreliefen gjordes 1957 och solen var kransen till en klocka på väggen i sparbankshallen. Han kallade den 'En ung mans väg till ena pigo'. Reliefen har blivit flyttad flera gånger i takt med alla ombyggnader.

En "dalmålning" i konstsmide

Detta är salakonstnären Lennart H. Lindbergs 2,5 m. långa "järnsaga" på Sala sparbank om en ung mans väg till ena pigo och deras drömmars mål, förverkligat genom sparandet.

Konstnären Lennart H. Lindberg i Sala har i dagarna färdigställt det konstsmide, som beställts av Sala Sparbank för att pryda banklokalerna till den besökande allmänhetens förnöjelse och estetiska uppbyggelse.

Som framgår av bilden ovan

är det något, som närmast kanske kunde liknas vid en "dalmålning i smide". Konstverket, som är ett par meter brett och som pryder klockväggen i banken, d. v. s. den vägg som finns t. v., när man kommer in i lokalerna, berättar schematiskt och lättfattligt om sparandets

nytta och nöje. Länst t. v. en ridande man, som med sig för en spargris, när han anträder giljarefärden. Föremålet för hans ömma känslor syns på krönet intill, också hon försedd med en spargris. I nästa avsnitt ser man de båda förenade

på en vagn sittande på var sin spargris och framför vagnen en häst. Därefter syns familjen och bredvid dem deras hus i vars grund symboliskt också placerats en spargris. Solen, som sprider sitt sken över onda och goda bärs upp av en trädformation. Under denna serie om en ung mans väg till ena pigo skimtar längst t. v. skärorna i Sala stads vapen, och därintill de sex häradsvapnen. Nämligen Vagnsbro, Våla, Tjurbo, Norrbo, Simtuna och Tors-tuna samt diverse träd- och

blomfigurer, som effektivt bär upp huvudmotivet i denna sedelärande saga, som Lennart Lindberg har all heder av.

Sala Allehanda

10/12 1957

Metso, Norrängsgatan 2, Viking

Lennart H Lindberg

Viking

Konstnär Lennart H Lindberg
(1911-1979)

Titel Viking

År 1969

Teknik Skulptur i järn/stål

Placering Norrängsgatan 2, Metsos entré

SALA ALLEH. 29 nov. 69. LINDBERGS "VIKING" AVTÄCKT PRYDER MASKINFABRIKSGÅRDEN

På Sala Maskinfabriks gård avtäcktes på fredags- eftermiddagen ett konstverk utfört av skulptören Lennart H. Lindberg, Sala. Det är en skulptur i järn och rostfritt bearbetad med svets och den föreställer en viking i förstäven på sitt skepp.

— Det finns, om man så vill, en symbolik i detta konstverk, sade ordföranden i företagets styrelse, förre direktören för SMF Edvin B. Johanson. Liksom forna tiders viking strävar också detta företag för att komma ut i världen över gränserna.

"Uppsnyggningen" av fabriksgården påbörjades i våras och då beslutades före min avgång att man skulle försöka göra den här platsen så tilltalande som möjligt för de anställda, sade dir. Johanson. Konstnären Lennart H. Lindberg (tidigare själv verksam vid Sala Maskinfabrik) konvokades in och efter ett halvt års arbete står konstverket färdigt. Till sommaren kommer det att omges av en blomsterrabatt.

Initiativtagaren, företagets styrelseordförande Edvin B. Johanson (l.) och konstnären Lennart H. Lindberg vid den senares skulptur "Viking", som nu pryder Maskinfabrikens gård.

Avtäckningsceremonin över-
vars givetvis också av konst-
nären och bland övriga när-
varande märktes dir. Ivar

Thomaeus i spetsen för en del
av företagets anställda samt
de representanter för dotter-
bolagen som f. n. vistas i Sala

och deltar i en femdagars-
konferens för Sala-gruppen.

Såväl konstverket som
dess skapare fick en varm
applåd.

Lennart H. Lindberg berät-
tar att hans viking, som är
halvannan meter hög, utförts
i järn och rostfritt av skrot-
delar från fabriken. Såväl
hjälm, som svärd och sköld
har fått en väcker svetsdekor.

Det finns all anledning tro
att konstverket på fabriks-
gården kommer att uppskat-
tas av alla anställda, liksom
själva initiativet att pryda
gården med konstnärlig ut-
smyckning är synnerligen lov-
värt.

Östergöken

Salakonstnären Lennart Lind-
berg skapar utmärkt smidda
skulpturer av järn och rostfritt. Fantasin
blommar i gruvbäckarna.

En rostig epik kan bli en fot-
o av kända eller kända,
ty det, som andra kallar skulptur,
kan bli en succé.

En huggad klot kan bli en hästas
huvud.
Ett skrotjärn blir en ansikte.
En skrotbit blir en ädel sten,
när Lindberg släpper lås!

E. J. O. G. E. R.

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015: *En av hans tillskyndare för att utbilda sig som konstnär var disponent Edvin B Johansson, Sala Maskinfabrik, där pappa var svetsare. Pappa var ju kommunist så de stod ju inte på samma politiska sida, men de var väldigt goda vänner. Min far kunde prata och umgås med alla människor. En annan anledning till konststudier var att han var drabbad av psoriasis vilket inte var så bra i den lortiga svetsmiljön. Även doktor Friberg var lite 'mecenat' för pappas steg att börja utbilda sig till konstnär.*

Vikingen är en 'avskedsgåva' från Edvin B och pappa. Den står nere vid entrén vid Sala Maskinfabrik – som det var länge sedan det hette. Pappa hade 'frikort' på Maskinfabriken och fick gå där och hämta järn- och stålskrot efter det att han slutat jobba där. Han fick också – kanske 100 kilo – svetselektroder! Han var väldigt 'ompysslad' av företaget och trivdes bra i den miljön tillsammans med flera gamla arbetskamater.

Mikaelsgården, Odlaren

Tre bilder från Mikaelsgårdens arkiv med Lennart Lindberg i smedjan under arbetet med *Odlaren*:

Rektor Gunnar Flodström, okänd och Lennart Lindberg vid invigningen av Mikaelsgården 1959.

Anders Diös och Lennart Lindberg.

Lindbergs smide "Odlaren" på plats i Mikaelsgården

S A 3/4 1959

Salakonstnären Lennart H. Lindberg vid sitt vackra smide "Odlaren", som på onsdagen placeras i Mikaelsgårdens entréhall. Bredvid Lindberg hans båda medhjälpare, smidemästare Einar Sahlin och Sixten Nordin.

Den konstnärliga utsmyckningen av Mikaelsgården fortgår planerligt. Hans Fagerströms brännanta väggdekor i stora samlingsalen är redan avslutad och har väckt allmän beundran och på onsdagen kom Salakonstnären Lennart H. Lindbergs vackra smide "Odlaren" på plats i entréhallen. Även här konstaterar man att resultatet blivit utmärkt.

Konstnären har all anledning att känna sig tillfreds med sitt arbete, som borde öppna nya vägar till liknande konstnärliga utsmyckningsarbeten för honom. Än en gång är man beredd att understryka att Lindberg i smidet har de verkligt stora förutsättningarna att göra sig gällande. Han har inte någon egen ateljé eller verkstad, som lämpar sig för denna form av konstupövning, men smidemästare Einar Sahlin hos Lings Elfr. på Magasinsgatan har välvilligt ställt både verkstad, tid och krafter till förfogande, understryker konstnären.

När Lennart Lindberg fick uppdraget att smycka den största fria ytan i Mikaelsgårdens entréhall så lämnades inga direktiv om konstverkets utseende eller innehåll. Han svarar alltså själv för verket alligenom och även om det inte har en avgjort sakral prägel, så har konstnären i "Odlaren" lyckats fånga något av den mänskliga vardagens möda och lycka och därtill givit sitt verk en utformning som otvetydigt knyter an till silverstaden. Prosten Nils Kobbön tolkar innebörden i konstverket med en atrof ur en psalm, som lyder "Sänd av himlens sol ett skimmer Herre över mödans dag".

"Odlaren" har utförts i järn och mässing och konstvetningen bildar ett synnerligen dekorativt mönster. Himlens sol — en rektangulär, hamrad mässingsplåt — lyser över odlaren vid plogen och hans kvinna med barnet i en lekfull attityd. Mellan dessa reser sig ett livsträd med mässingfrukter. Hela denna enkla men vackra bild av samhället vilar på ett fundament, som symboliserar gruvan och figurer, som karakteriserar mänsklig möda och uppbyggadsvilja, men även en del kristna symboler kan skönjas, liksom silverakärran. Kompositionen är fast och väl sammanhållen samt dessutom begriplig för envar.

Åke J.

SCHWERIN-RUM I SALAS NYA FÖRSAMLINGSGÅRD

En skulpturbild från det lilla samtalsskåpet med knäpall under Kristusfiguren.

En kyrkobyggnad i Sala församling, som planerats av den nya församlingens styrelse. Den är byggd i den gamla kyrkans grund och har en kyrkomyndighet. Den är byggd i den gamla kyrkans grund och har en kyrkomyndighet.

SALABORNA SKÄNKTE TAVLOR, TEXTILIER

På söndag — Mikaelidagen — får Salas kyrkliga kretsar ett borttitt 30-årigt älskligt förverkligat. Då inviger biskopen stadens första församlingssal, en vinkelbyggnad i rött fasadtegel vackert dekorerad mellan Kristiankyrkan och Stadsparaden. Stridbare älsklingen Mikael har fått en annan utgåva, vilken till allmän beaktelse kommit uppföras inom kostnadsberäkningens ram, 1.030.000 kronor. Men så har också givmildheten varit stor bland salaborna, vilka förutom en del pengar skänkt konstverk och andra inventarier, tex. textilier.

Programmet för invigningen av Mikaelsgården på söndag är nu utformat i detalj. Det inleds med högmässa i Kristina kyrka, där predikan hålls av biskop John Cullberg. Efter gudstjänsten blir det samkväm i det nya församlingshemmet samlingssal för 250 inbjudna gäster. Här hålls välkomstålet av kyrkvården Erik Göransson och Sala orkesterförening med tandläkare Bo Lindblom som solist spelar Andantino av Mozarts Pianokonsert i Ess dur. Vid detta tillfälle invigs också den nya flygen. Kontraktspresten Nils Kebbon lämnar en redogörelse över församlingshemmet tillkommet och överlämnar Mikaelsgården till Sala stadsförsamling. Kyrkofullmäktiges v. ordf. kyrkvården Bror Klingvall ber därpå biskop John Cullberg inviga gården för dess ändamål. Sedan biskopen hållit invignings-talet följer psalmsång och sång av kyrkfolk.

Ordet förklarar fritt, innan Orkesterföreningen avslutar invigningsprogrammet med Festmassor av Henry Purcell. De inbjudna delas därefter upp i grupper för visning av Mikaelsgården.

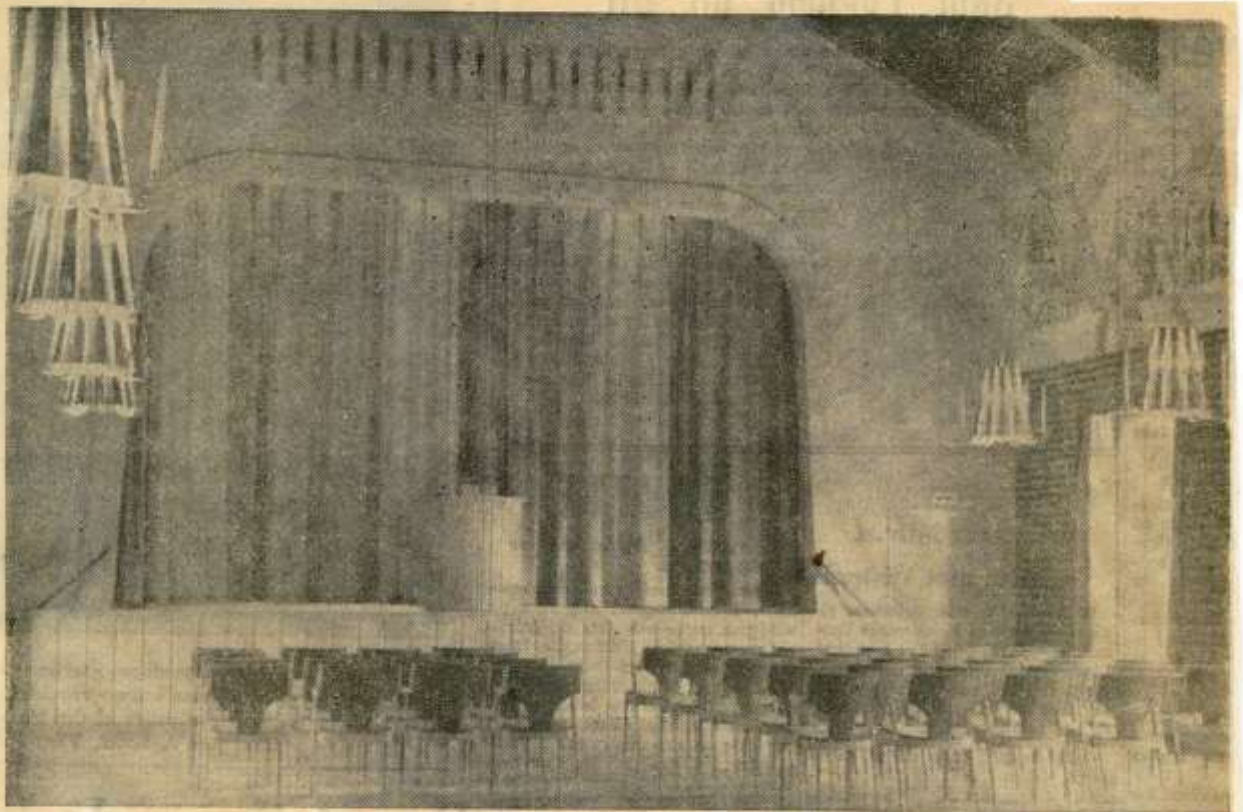
Biskop, orkester, kyrkokör medverkar vid invigningen

SALA ALLEHANDA

På husesyn i

A FREDAGEN DEN 2 OKTOBER 1959.

Mikaelsgården

Från den vackra samlingssalen, där de 252 stolarna klädda i blått nu kommit på plats. Ljuskronorna är komponerade av Mikaelsgårdens arkitekt Cyrillus Johansson. Ridån i dova, väl samstämde färger är vävd på Sala vävskola.

Detalj av Hans Fagerströms kalkmålning med motiv från S:t Davidslegenden, som pryder en hel vägg i samlingssalen.

1959

Kristina kyrkan och en nylagd trappa förbinder direkt de bägge byggnaderna. I vinkelbyggnaden t.v. är pastorsexpedition och bl.a. kommissternas, organistens vaktmästarens bostäder inrymda. I den andra längan finns bl.a. församlingssalen.

Vinkelade bjälkar ger rymd

Församlingssalen, som beräknas skapas såsom sykkelsar m. fl. skall rymma 250 personer, går i milda, få ett tillhåll. En lång, elegant ljusa färger, avbrutna av stolar. Karl Johan-soffa är en av de nas klarblå klädsel. Ett tak med många inredningsdetaljer som breda, skarpt vinkelade bjälkar i privatpersoner skänkt till detta avvikande, svagt rödbrun nyans, rum, emmastolar i guldgul klädsel ger rymd åt lokalen, där bl. a. för- andra. Konstnärinnan Anna Stein-samlingens kyrkospelsgrupp skall holtz har skänkt ett glasskåp med hålla till och där det även finns handmålat porslän och ett hand-möjlighet visa film. Scenens in-målat bord. En annan salabo har ramning är gråtonad o. ridån ran-knutt vackra ryor till rummet, dig i dämpade nyanser. En film- Ett modernt kök med kakel i duk finns bakom en andra ridå i svart ligger i anslutning till berr-grått. I taket hänger linjerena gårdsrummet. Det mesta porslänet ljuskronor i mässing, formgivna med Mikaeli-sigillet finns redan av Cyrillus Johansson. på plats.

Fönstren längs den vänstra, lju-sa väggen är blyinfattade i grått, gult och grönt. Den motsatta långväggen är delvis av tegel och avslutas upptill med en stor kalk-mantraden i ett rum en trappa målning av salabördige kyrkomä-laren Hans Fagerström.

Långförsens klocka

Han berättar på denna vägg under det vackra taket den väst-manländska legenden om Lång-försens klocka i en serie stramt hållna och uttrycksfulla bilder. Man ser hur Västmanlands apos-tel, munken David, kommer till Sala, som symboliseras med hjul-steg, eld och andra tecken på gruvsdrift. Man ser hur tecken blot-tar till Oden och hur David pryg-las när han förkunnar det nya ordet.

Målningen skildrar drömmen David hade, i vilken moder Mari-som ett tecken på hans framgång, pekar på en kyrkklocka som hän-ger mellan ett par träd. Vägg-berättar vidare om hur avguda-bilden krossas och hur kristen för-kunnelse ljuder över folket, Kris-tina kyrkan skymtar i bakgrunden. Nya ställningar för nya kyrkbyg-gen syns där till slut, men också folk som söker resa avgudabilder igen: det är Hans Fagerström egen eplög till legenden.

Herrgårdsrum med emmar

En vikddörr leder från försam-lingssalen in till det s. k. herr-gårdsrummet, där mindre säll-

vid Schwerin-salen skall en ets-ning av marinmålaren J. Hägg hänga. Annat som är skänkt till detta rum är en mindre sjuarmad ljusstake, en möbel i vitt samt två rejila sängar. Rummet är av-sett för gästande föredragshäl-lare, predikanter m. fl.

Rejila hobbyrum

Vi gör också en kort rund-vandring på nedre botten i Mi-kaelsgården. Där finns en konfir-mandsal för bortåt 30 elever med ett angränsande litet samtalsrum. Där finns också rum för den kyrkliga ungdomsverksamheten med trevliga, robusta möbler ut-placerade på tegelgolvet. Där finns ett rymligt hobbyrum med arbetsbänkar efter väggarna och plats för ett stort ping-pong-bord. Prosten Kebbön och andra med honom hoppas på att allt fler ungdomar skall söka sig hit.

Omkädnadsloger för kyrkespe-larna finns också på nedre bot-ten, liksom kapprum och särskild ingång för ungdomarna. Genom en lucka under golvet i försam-lingssalen kan möbler hivas upp eller ner.

Harpospelare

Pastorsexpedition, stort arkiv-utrymme — det behövs nu när man väntar på pastoratssamman-slagningar — och fyra bostäder finns i gårdens andra länga. Allt är mycket välordnat och det mesta i färg och form smak-fullt. Inredningsarkitekten John Kärnhammar har lyckats bra.

Så småningom skall också om-givningarna göra gården rättvisa: på gräsmattan framför entrén skall finnas en näckrosdam med en skulptur av Lennart Lindberg, föreställande en harpospelare.

Hellen

Mikaelsgården i Sala ligger nära

Den märklige 1400-talsmålaren Albertus Pictors tolkning av den helige Mikael i Sala landsförsam-lingss kyrka har varit förebild för den nya församlingssgården. Hög-t upp på gaveln mot Stadsparken finns denne riddar-klädde Mikael med bevingat svärd och korsprydd sköld i en medal-jongformad mosaikläggning, ska-pad av stockholmskonstnären Gustaf Ambe, vilken även svarat för byggnadens färgsättning in-omhus. Hjälp med mosaikens pla-cering hade han av byggnadsarki-tekten Cyrillus Johansson, Stock-holm, vars sista verk Mikaelsgår-den blev.

Det konstverk som omedelbart fångar blicken när man passerat entréns massiva ekportar är dock en salabo. I hallen pryder en de-korativ och formkän studie i smi-de av Lennart H. Lindberg större delen av en ljus vägg. "Odlares" kallas verket, som skildrar arbe-te på åker och i hem och i gru-va, men även mödans glädje och fruktbärande resultat: det finns ljusa partier av mässing i det svarta smidet. En månskära finns där, som i Sala vapen, och en fisk-figur blir symbol både för kyrkan och de många sjöarnas Sala.

Sala Allehanda 2 januari 1980:

nastan självklar utsmyckning
i ett folkets hus.

Därifrån till en miljö av ett
annat slag — Mikaelsgården.
Det första ögonen faller på,
när man öppnar dörren, är en
skulptur av den nyligen bort-
gångne salakonstnären Len-
nart H. Lindberg. Hans sym-
boliska, kraftfulla skapelse
ger liv åt väggen i förrum-
met.

Landstinget är en av inkö-

Mikaelsgården, *Harpolekaren*

Konstnär Lennart H Lindberg (1911-1979)

Titel *Harpolekaren*

År 1960,
gåva av Anders Diös

Teknik Skulptur i brons

Placering Mikaelsgården

Foto Jan Storm

OBS! Fontänen monteras ner under vinterhalvåret.

Sonen Colbjörn Lindberg: *Gipsförlagan kom till i hans ateljé på Magasinsgatan. Han hade ett h-e med att få stadga i harpans båge. Han fick håll-mig-vaken-piller utskrivna av en läkare och till och med grät för bekymret att bli klar med gipsförlagan till gjutningen av skulpturen inför i invigningen.*

Västmanlands Folkblad 24 februari 1960: *... gipsmodellen, som sedan skall avgjutas i brons hos Bröderna Bergman i Stockholm. Från harpans övre båge skall fem vattenstrålar bilda de strängar som den grubblande harpolekaren rör vid.*

Lennart Lindberg vid *Harpolekaren*.

VLT MÅNDAGEN DEN 5 OKTOBER 1959

Ingenjör Anders Diös t. v. och salakonstnären Lennart Lindberg, som fick i uppdrag att utforma ett konstverk för nya församlingsgården.

Mikaelsgården fick fin gåva av Diös vid invigningen

Sala stadsförsamlings nya församlingsgård Mikaelsgården invigdes på söndagen av biskop John Cullberg i närvaro av 275-talet inbjudna. Huvudentreprenören byggmästare Anders Diös, som byggt fyra av de fem församlingsgårdar som tillkommit under detta år inom stiftet, var givetvis en av hedersgästerna och han lovade bekosta en skulptur som skall utföras i brons av Salakonstnären Lennart Lindberg, och bli ett vatten-spel i trädgården utanför Mikaelsgården.

Colbjörn Lindberg 7 januari 2015: Den här kom till i hans ateljé på Magasinsgatan. Han hade ett h-e med att få stadga i harpans båge. Han fick håll-mig-vaken-piller utskrivna av en läkare och till och med grät för bekymret att bli klar med gipsförlagan till gjutningen av skulpturen inför i invigningen.

MÅNDAGEN DEN 17 JULI 1961

Sala saknar inte skulpturell utsmyckning men det finns plats för flera donatorer!

Carl Eldhs "Ungdom" i Stadsparken har läroverket och Kristina kyrka som bakgrund. Harpolekaren framför Mikaelgården har gjorts av Sala-konstnären Lennart Lindberg.

I Länstidningens serie om Sommar-Sala skall vi i dag berätta något om den konstnärliga och skulpturella utsmyckning, som möter en besökare på vandring i stadens parker. Stadsparken har haft förtursrätt i förskönandet och i eller kring denna finner man de konstverk som utgör vackra blickfång. F. stadsträdgårdsmästaren J.E. Lantz har i mångt och mycket haft ett finger med i spelet när gällt att få dessa skulpturer skänkta eller på plats. Hans önskan är givetvis att staden eller hugade gävgivare skall fortsätta utsmyckningen.

Direktör Gustaf Tengfeldt var den förste, som såg till att Stadsparken gavs denna "ansiktslyftning". Hans gåva är daterad till den 23 juni 1938 och utgörs av Carl Eldhs "Ungdom". En vacker ungdomsavgjöring, som dock förlorar något i värde genom att den finns i ett stort antal exemplar och sålunda kan ses i många städer i landet. Den har fått sin plats framför musikstraden och från norrändan av parken har den

läroverket och Kristina kyrka som slående bakgrund.

I slutet på 40-talet kom också minnesstenen av J. H. af Forselles upp. Af Forselles var bergshauptman och verksam i Sala mellan åren 1817—1855. Att han var en diktator och mäktig man i Silverstaden vet också det uttalande av honom som nu finns inhugget i sockeln att berätta: "Jag heter af Forselles, är satt i kung och kronans ställe, och för er go herrar gör jag som jag vill".

Fru Anna Schödt i Sala har gjort modellen till bysten och det är också hon som skänkt den till staden. J.E. Lantz lät placera den i lummig inbäddning på "Lycksalighetens ö" och där står den nu som ett minne över den mäktigaste av de herrar som utövade hart när diktatorisk makt över folket i och kring silvergruvan.

Vandrar man vidare genom parken i riktning mot centrala staden finner man den vattenstänkande flickan i springbrunnen i parkens mitt. Den avbildningen gör kanske inte anspråk på att höra till konstverken och det är också den gamle stads-

trädgårdsmästarens önskan att Sala här skall placera ett nyförvärv. Flickan som nu finns att beskåda i springbrunnen stod tidigare vid gamla Smedsbron. Lantz hittade den sedermera i ett skrotlager, lät måla upp den och placerade in den i springbrunnen. Men som sagt: Plats för en donator.

I söderändan av parken står David Wretlings "Nya vingar". Den kom upp 1950, som en gåva från salafru Agnes Fröberg och Lantz glädde sig alldeles speciellt över denna skulptur som innebar att han fick göra stadsparken helt klar före sin pensionering.

En av stadens egna konstnärer, H. Lindberg, har som bekant svarat för den tänkande "harpolekaren", som med vattensträngar "slår tonen" framför Mikaelgården. Den kom på plats för ett par år sedan i samband med invigningen av Mikaelgården som en gåva från byggmästare And. Diös och är alltså det senaste förvärvet till den skulpturella utsmyckningen.

Börge.

Rektor Gunnar Flodström, okänd och Lennart Lindberg vid invigningen av Mikaelsgården 1959.

Anders Diös och Lennart Lindberg.

Lennart Lindberg t.v.

Dag Eriksson (Anders Diös AB), Lennart Lindberg och Nils Kebbon.

Okänd, Colbjörn Lindberg, Lennart Lindberg, Nils Kebbon, okänd, och tegelmästare/kyrkvård Erhard Göransson.

Okänd, okänd kvinna, Erhard Göransson, okänd, Colbjörn Lindberg och Nils Kebbon. I fontänen okänd och Lennart Lindberg.

Johannisbäck, Ofullbordade skulpturer

I trädgården vid Lennart H Lindbergs bostad och ateljé, numera sonen Colbjörns och Carina Normanssons hem, har Colbjörn placerat ut några av faderns ofullbordade skulpturer som får åldras i allsköns ro. Ring Colbjörn, 070-312 41 28, om du vill se skulpturerna.

Klövervägen – Hyttgatan, staket

Sonen Colbjörn Lindberg: *Stig Anås staket uppfördes på 1960-talet. Han hade en hörntomt vid Klövervägen-Hyttgatan. En sommar tog han och Lennart Lindberg dit en massa järnskrot och la ut på trottoaren. Dom kröp på alla fyra och la pussel och svetsade. Det var nog en och annan som rynkade på näsan åt 'spektaklet'. Där Edvin B bodde på Hyttgatan gjorde pappa ett räcke på övervåningen. Det fanns plötsligt på auktion uppe vid gruvan – jag köpte den för någon 100-lapp.*

I dag, juni 2020, får man titta noga för att se räcket i häcken.